

[Christophersen]

hed over, selv om det naturligvis var en meget kortsigtet løsning. Jeg synes, der er indtruffet en afspænding i forholdet mellem Storbritannien og de øvrige medlemslande, som vi alle bør være meget taknemlige for.

Det er klart, hvis vi ser på Fællesskabets egen situation, at den påvirkes meget stærkt af de økonomiske og sociale problemer. Det kommer til udtryk ved, at en række af Fællesskabets eksisterende politikker ikke fungerer hensigtsmæssigt eller tilfredsstillende. Vi har store problemer med landbrugspolitikken. Der er et stadig uløst budgetspørgsmål. Det europæiske monetære system fungerer ikke tilfredsstillende. Vi har en stålkrise, som stadig er uløst. Vi har fiskeriproblemer liggende lige foran os. Og nye politiske initiativer udvikles kun meget langsomt. Kun meget langsomt udvikles industripolitiske eller energipolitiske initiativer, for slet ikke at tale om initiativer, der skal styrke udviklingen af en fælles økonomisk politik.

Det er klart, at Fællesskabets indre sociale og økonomiske problemer ikke kan løses, medmindre denne tøvende og usikre situation for Fællesskabets egne mekanismer ændres og erstattes af et fællesskab, som på ny udvikler sig tilfredsstillende. Vi har kort sagt behov for en strategi, som et dansk formandskab passende kunne anlægge. Der er to muligheder: man kan forfalde til, hvad jeg vil kalde for kompenserende retorik, hvor man taler om symboler og akter og undertegnelse af dokumenter, og flag, der hejses, og mennesker, der mødes. Det er én vej at gå. Det er efter dansk erfaring ikke nogen særlig udbyttegivende vej at betrede. Den kan være nødvendig, men den kan ikke stå alene. Det afgørende må være, at indholdet af den Fællesskabspolitik, der tilrettelægges, er solidt, og at det tager sigte på at løse reelle problemer.

Og hvad er det, vi mener der er behov for? For det første er der behov for at få de eksisterende politikker til at fungere. Jeg har talt om landbrugspolitikken. Vi kan ikke blive ved med at opleve den situation, at normale prisstigninger og prisreguleringer forsinkes på grund af politiske trakasserier.

Vi har et uløst budgetproblem, og jeg synes, at ministeren i sin redegørelse går for let hen over det, for han indskrænker sig i og for sig til at sige om det problem, at heldigvis – han bruger ikke det ord – ser det ud til,

at man ikke vil sprænge momsloftet for 1983-budgettet, og at vi altså derfor ikke skal ind i diskussionen om en anden budgettraktat. Jeg mener, det er for lidt at sige om den sag.

For det første kan udvidelsesforhandlingerne i sig selv, hvis Spanien og måske endog Portugal bliver nettobidragmodtagere, rejse spørgsmålet, hvorvidt det nuværende 1 pct.s loft er holdbart, når vi bare ser ét eller to år frem.

For det andet kan det britiske budgetproblem ikke løses, hvis det skal ske i respekt for Fællesskabets grundlæggende principper og i respekt for budgettraktaternes grundlæggende principper, medmindre der udvikles nye politikker, som Storbritannien og andre industrialiserede lande med økonomiske vanskeligheder har glæde af. Ellers bliver det britiske budgetproblem i det lange løb kun løst ved, at vi får en gang hestehandel, som undergraver nogle helt grundlæggende principper i Fællesskabet og for Fællesskabets finansiering.

Derfor må det være en afgørende dansk interesse, at vi ser fordomsfrit på en drøftelse af, hvordan budgetpolitikken skal være i det længere forløb, og jeg tror, det ville være fornuftigt af regeringen at forberede sig på at iværksætte den debat i Fællesskabet og at tage nogle initiativer både for at sikre en langsigtet løsning af det britiske budgetproblem, og for at sikre, at konflikterne med Parlamentet ikke udvikler sig, og for at sikre, at landbrugspolitikken i fremtiden ikke igen bliver blokeret.

Så er der brug for at få det indre marked til at fungere, og så er der brug for, at nogle af de politiske fragmenter, som dog eksisterer på andre områder, udvikles til en større grad af helhed.

En fælles fiskeripolitik – her er der ikke meget, der skiller partierne i denne sal, så det skal jeg ikke gå dybere ind i. Men der er jo spørgsmålet, som hr. Ole Bernt Henriksen ganske rigtigt rejste, og som ministeren også omtalte, om den fælles stålpolitik.

Her må jeg som min opfattelse sige, at den europæiske stålkrise næppe vil kunne løses, medmindre man er indstillet på at tilrettelægge en mere omfattende fælles industripolitik i Det europæiske Fællesskab. Det danske formandskab sidste gang tog jo et indledende skridt på denne vej. Jeg synes, det ville være